

Arrest

nr. 349 434 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 januari 2026 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2017 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verlenging van dit tijdelijke verblijf wordt afhankelijk gesteld van voorwaarden.

1.2. Verzoekers tijdelijke verblijf wordt jarenlang verlengd, telkens onder voorwaarden.

1.3. Op 28 februari 2023 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een onbeperkt verblijf (zonder voorwaarden), wat hem echter op 5 mei 2023 wordt geweigerd.

1.4. Op 25 april 2024 wordt het tijdelijke verblijf van verzoeker voor een laatste keer verlengd, dit tot 27 maart 2025.

1.5. Op 18 februari 2025 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verlenging van zijn tijdelijke verblijf. Bij schrijven van 22 augustus 2025 wordt verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat wordt overwogen om zijn tijdelijke verblijf te beëindigen (beter: niet verder te verlengen) en wordt hem gevraagd om bepaalde zaken te verduidelijken en om belangrijke elementen mee te delen die bij een dergelijke beslissing volgens hem in rekening moeten worden gebracht.

1.6. Op 29 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verlenging van het tijdelijke verblijf van verzoeker op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 27.03.2025 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [D.S.] geboren te [...] (Kosovo) op [...], onderdaan van Kosovo, verblijvende te [...], gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in de vorige instructies dd 25.04.2024 werden opgenomen :

- Indien zelfstandige activiteit: :

- Recent attest van betaling btw bijdragen en sociale bijdragen (geen achterstallige betalingen)
- Een geldige beroepskaart

- Indien activiteit in loondienst:

- Bewijs van recente en effectieve bestaansmiddelen: loonfiches en arbeidscontract

- een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

- Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij/zij conform artikel 1/2 §3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden. U bent meerdere keren veroordeeld wegens inbreuken op de wegcode, U dient de verkeersregels te respecteren

Overwegende dat betrokkene via zijn gemeente op 18.02.2025 een verlenging van zijn tijdelijk verblijf aanvraagde en hierbij de volgende stukken voorlegde:

- Een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd.14.02.2025

- Een uittreksel uit het strafregister dd. 14.02.2025 waaruit blijkt dat hij opnieuw werd veroordeeld op 18.12.2024 door de politierechtbank Antwerpen-Afdeling Antwerpen wegens het negeren van een rood licht

- Een voorlopige resultatenrekening opgesteld door A&T Consultancy De backer BV voor het boekjaar 2024 van de éénmanszaak [...] met als ondernemingsnummer: [...] (en commercieel handeld onder de naam [Z.]) met betrokkene als enige bestuurder.

- Een attest dd. 13.02.2025 opgesteld door het OCMW van de stad Sint-Niklaas dat betrokkene geen steun van het OCMW genoot

Overwegende dat de DVZ via brief dd. 02.04.2025 volgende bijkomende stukken opvroeg

- Een geldige beroepskaart

- Een recent attest van betaling sociale bijdragen en bewijs geen openstaande BTW-schulden

- Aanslagbiljet personenbelasting

Overwegende dat betrokkende via zijn gemeente op 16.04.2025 volgende van de gevraagde stukken overmaakte

- Attest van de FOD Financiën inzake een bedrag van 5.634,20 euro terug te betalen personenbelasting inkomsten 2023, aanslag jaar 2024

Een gedetailleerd overzicht waaruit zijn inkomsten (als zelfstandige) blijken ontbrak echter

Overwegende dat de DVZ nogmaals via brief dd. 11 .06.2025 volgende bijkomende stukken opvroeg

- Een geldige beroepskaart
- Recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen

Overwegende dat betrokkene via zijn gemeente op 09.07.2025 volgende bijkomende stukken overmaakte:

- Een Brief van het Departement Werk & Sociale Economie van de Dienst Economische Migratie binnen de Vlaamse Overheid waaruit bleek dat de aanvraag voor een nieuwe beroepskaart aan betrokkene reeds op 24.12.2024 werd geweigerd om volgende reden:

Overeenkomstig artikel 12 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 december 2021 tot uitvoering van het decreet van 15 oktober 2021 over het uitoefenen van zelfstandige beroepsactiviteit door buitenlandse onderdanen (hierna "BvR 1711212021"), en dit omwille van volgende redenen:

Er zijn geen geplande investeringen die een meerwaarde zouden opleveren voor de Vlaamse economie.

Eveneens is er geen geplande jobcreatie die een mogelijke meerwaarde voor de Vlaamse economie zou kunnen betekenen.

Het dossier bevat geen overtuigende elementen die aantonen dat de geplande activiteit een gunstig effect zal hebben op het Vlaamse economische weefsel.

Er zijn geen concrete bewijzen aanwezig die enigszins kunnen garanderen dat de hoge voorspellingen van het financiële plan behaald kunnen worden.

Er werd geen uitgebreid ondernemingsplan (prijsstructuur, organisatie, marktanalyse, marketingplan, swot analyse) ingediend. Zo kan de economische meerwaarde voor Vlaanderen onvoldoende aangetoond worden. Er is geen bewijs geleverd dat de betrokkene minstens een diploma heeft behaald van kwalificatie-niveau VKS 4.

Uit administratief onderzoek blijkt dat de aanvrager fiscale schulden heeft bij de FOD Financiën.

Betrokkene gaf verder bij de gemeente aan dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een nieuwe beroepskaart aan te vragen daar zijn A-kaart verstreken was.

Overwegende dat de DVZ op 22.08.2025 betrokkene uitnodigde om per brief via hoorrecht volgende zaken te motiveren alvorens over te gaan tot weigering van het tijdelijk verblijf met eventueel bevel om het grondgebied te verlaten:

Vandaar geven we u de kans om volgende zaken aan ons te motiveren :

- De weigering beroepskaart dateert reeds van 24 december 2024, waarom heeft u deze niet eerder, lees : bij de aanvraag verlenging van uw verblijfstitel, aan onze diensten voorgelegd?
- U bent ingeschreven bij de VDAB, van welke inkomsten of wiens bestaansmiddelen leeft u op heden? Is er ondertussen iets veranderd in uw arbeidssituatie?

Overwegende dat de gemeente Sint-Niklaas per aangetekend schrijven betrokkene op de hoogte stelde van het feit dat de DVZ overwoog een einde te stellen aan zijn tijdelijk verblijf, doch hem alsnog de mogelijkheid te geven gehoord te worden.

Overwegende dat betrokkene daarop pas een afschrift bezorgt dat hij zijn éénmanszaak heeft stopgezet op 14.11.2025 (hoewel hij al ruime tijd geen geldige vergunning meer had om legaal een zelfstandige activiteit uit te oefenen). Dat bij gebrek aan een legale zelfstandige activiteit of enige andere vorm van stabiele inkomsten, hij niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste komt (zal komen) van de Belgische Staat (OCMW).

Overwegende dat hij -ondanks de voorwaarde gesteld op onze vorige beslissing dd.25.04.2024 om zijn gedrag in het verkeer aan te passen na meerdere veroordelingen wegens inbreuken in het wegverkeer- opnieuw werd veroordeeld op 18.12.2024 door de politierechtbank Antwerpen-Afdeling Antwerpen wegens het negeren van een rood licht.

Overwegende dat op heden betrokkene bijgevolg niet aantoont te voldoen aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden, kan het tijdelijk verblijf dan ook niet verder verlengd worden."

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1/2, § 3 en 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing in essentie voorhoudt dat verzoeker geen verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf kan bekomen aangezien hij niet voldoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden alsook verzoeker hier meerdere strafrechtelijke veroordelingen heeft door een Politierechtbank én dit wegens inbreuken op de Wegcode;

dat echter art. 1/2 §3, tweede lid Vw. stelt :

“Binnen vier jaar van af het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf, of van af het verstrijken van een termijn van een jaar na de toelating tot het verblijf, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf indien hij ook vaststelt dat de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, geen redelijke inspanning tot integratie heeft geleverd, ”

dat de bestreden beslissing aldus — gelet op de termijn van 4 jaar vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf - laattijdig is aangezien verzoeker reeds dd. 19.09.2017 verblijfsregularisatie o.b.v. art. 9bis Vw. bekam én de bestreden beslissing dateert van 29.01.26;

dat voorts de verwijzing in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker door een Politierechtbank én dit wegens inbreuken op de Wegcode ingevolge het arrest nr. 126/2018 van 4 oktober 2018 van het Grondwettelijk Hof geen rol mag spelen bij het beoordelen van de integratie-inspanningen o.b.v. art. 2 Vw.;

dat bovendien ook kan gesteld worden dat de bestreden beslissing art. 44bis, § 4 van de wet van 15.12.1980 schendt want op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk (thans 26 jaar!), de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie — in casu zijn duurzame samenwoning met zijn Belgische partner én hun 8 minderjarige kinderen, dewelke allen ook de Belgische nationaliteit hebben, het feit dat hij samen met zijn partner eigenaar is van een onroerend goed, waarin zijn gezin woont én hij een hypotheek op afbetaalt, zijn langdurige tewerkstelling zowel in dienstverband als als zelfstandige - de sociale en culturele integratie in België en de mate van binding met het land van oorsprong van verzoeker;

dat verzoeker tenslotte voorafgaand aan de bestreden beslissing van DVZ een aangetekend schrijven dd. 22.08.25 ontving met als mededeling dat werd overwogen om zijn machtiging tot verblijf van beperkte duur in België ‘in te trekken/te beëindigen’ én aan hem de mogelijkheid werd geboden om ‘gehoord’ te worden t.t.z. binnen een termijn van 15 dagen de elementen kenbaar te maken dewelke het behoud van zijn verblijfstatuut in België zouden kunnen verdedigen;

dat verzoeker hieraan tijdig gevolg gaf middels e-mail dd. 11.09.25 + bijlagen van zijn raadsman overgemaakt aan de stad SINT-NIKLAAS;

dat echter voormeld aangetekend schrijven én de repliek erop via e-mail van de raadsman van verzoeker conform de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie én de Raad van State (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003) het algemeen beginsel van de hoorplicht niet respecteert aangezien DVZ vóór elke eventueel nadelige beslissing inzake verblijf zijn ontwerpbeslissing met motivatie moet overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken;

dat aldus de thans bestreden beslissing eveneens dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 29.01.26 dan ook artikel 8 EVRM én artikel 2 83 én 44bis, 84 van de Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel én de hoorplicht, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder enkel toe het oordeel dat een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de volgende relevante wetsbepalingen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...]

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

[...]”

Allereerst stipt de Raad de zeer ruime discretionaire bevoegdheid aan die verweerder heeft om vreemdelingen in toepassing van de artikelen 9(bis) en 13 van de Vreemdelingenwet al dan niet (verder) te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Toen verzoeker op 19 september 2017 in kennis werd gesteld van de machtiging tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, werd hem er terzelfdertijd op gewezen dat er meerdere voorwaarden waren verbonden aan de verlenging van dit tijdelijke verblijf. Ook bij de latere verlengingen was dit het geval. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt aldus dat verzoeker vanaf het begin duidelijk werd meegedeeld dat de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging slechts zou worden verlengd voor zover werd voldaan aan de volgende voorwaarden:

1. het onderhouden van effectieve samenwoning (of effectieve banden) met zijn kinderen;
2. het voorleggen van recente bewijzen van effectieve tewerkstelling;
3. het niet ten laste vallen van de Belgische Staat;
4. het leveren van inspanningen om zich te integreren;
5. het niet schaden van de openbare orde of nationale veiligheid.

In de laatste beslissing tot verlenging van 25 april 2024 werden de voorwaarden voor een verdere verlenging van het tijdelijke verblijf beschreven als volgt:

“Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

Indien zelfstandige activiteit: :

- Recent attest van betaling btw bijdragen en sociale bijdragen (geen achterstallige betalingen)
- Een geldige beroepskaart

Indien activiteit in loondienst:

- Bewijs van recente en effectieve bestaansmiddelen: loonfiches en arbeidscontract

een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij/zij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).

Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden. U bent meerdere keren veroordeeld wegens inbreuken op de wegcode, U dient de verkeersregels te respecteren!”

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarde van te werken/beschikken over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te komen van de Belgische staat: *“Overwegende dat betrokkene daarop pas een afschrift bezorgt dat hij zijn éénmanszaak heeft stopgezet op 14.11.2025 (hoewel hij al ruime tijd geen geldige vergunning meer had om legaal een zelfstandige activiteit uit te oefenen). Dat bij gebrek aan een legale zelfstandige activiteit of enige andere vorm van stabiele inkomsten, hij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste komt (zal komen) van de Belgische Staat (OCMW).”*

Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker met zijn gedrag in het verkeer de openbare orde blijft schaden: *“Overwegende dat hij -ondanks de voorwaarde gesteld op onze vorige beslissing dd.25.04.2024 om zijn gedrag in het verkeer aan te passen na meerdere veroordelingen wegens inbreuken in het wegverkeer- opnieuw werd veroordeeld op 18.12.2024 door de politierechtbank Antwerpen-Afdeling Antwerpen wegens het negeren van een rood licht.”*

Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde nog te voldoen aan de aan zijn tijdelijke verblijf verbonden voorwaarden, stelt verweerder dat dit tijdelijke verblijf niet verder kan worden verlengd. Verzoeker betwist deze motieven niet en gaat er niet concreet op in.

De uiteenzetting van verzoeker laat aldus niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.4. Verzoeker acht wel artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag indient teneinde gemachtigd of toegelaten te worden langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te verblijven, wordt op de hoogte gebracht van het feit dat zijn inspanningen tot integratie zullen worden gecontroleerd en ondertekent een verklaring waarbij hij te kennen geeft dat hij de fundamentele waarden en normen van de samenleving begrijpt en er naar zal handelen.

[...]

§ 3. De in § 1, eerste lid bedoelde vreemdeling, levert binnen de eerste termijn van zijn voor een beperkte duur toegekend verblijf het bewijs dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren. Binnen vier jaar vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf, of vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toelating tot het verblijf, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf indien hij ook vaststelt dat de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, geen redelijke inspanning tot integratie heeft geleverd. De minister of zijn gemachtigde kan zich daartoe door de vreemdeling alle nuttige inlichtingen en bewijzen doen voorleggen. [...]”

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen, nu hij reeds sedert 2017 is gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en er ondertussen dus meer dan vier jaar zijn verstreken. Nog betoogt hij dat zijn strafrechtelijke veroordelingen wegens inbreuken op de Wegcode geen rol zouden mogen spelen bij de beoordeling van de integratie-inspanningen overeenkomstig artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat (1) de bestreden beslissing strikt genomen geen beëindiging van een verblijf vormt, maar wel een weigering om zijn tijdelijke verblijfsmachtiging verder te verlengen en (2) deze beslissing op zich helemaal niet is gegrond op artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet of het niet hebben geleverd van een redelijke inspanning tot integratie. Wel steunt de bestreden beslissing op de vaststelling dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden die werden verboden aan de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven. Verzoekers kritiek is niet dienstig en gaat voorbij aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.5. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel handelt over beslissingen om een einde te maken aan het verblijf van Unieburgers en hun familieleden omwille van gewone, ernstige dan wel dwingende redenen van openbare orde en/of nationale veiligheid en stelt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker geniet evenwel geen verblijfsrecht als familielid van een Unieburger of van een Belg. Hij werd in 2017 slechts gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, dat in de jaren nadien telkens werd verlengd. Er dient ook nogmaals te worden benadrukt dat de bestreden beslissing strikt genomen geen beëindiging van verblijf inhoudt, maar enkel een antwoord is op verzoekers aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijf. Dit antwoord is negatief en wel omwille van het gegeven dat verzoeker niet langer voldoet aan de door hem reeds lang gekende voorwaarden. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder in casu op grond van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk rekening had moeten houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie of de mate waarin verzoeker bindingen heeft met het land van herkomst. Een schending van artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat niet speelt in zijn concrete geval, blijkt niet.

3.6. Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van het hoorrecht.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij, voor het nemen van de bestreden beslissing, ervan op de hoogte werd gebracht dat verweerder overwoog om zijn machtiging tot verblijf van beperkte duur in België *“in te trekken/te beëindigen”* en dat hem de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord. Er werd hem gevraagd om bepaalde zaken te verduidelijken en om belangrijke elementen mee te delen die bij een dergelijke beslissing volgens hem in rekening moesten worden gebracht. Verzoeker bevestigt ook dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en via een mail van 11 september 2025 bijkomende stukken heeft overgemaakt. Met deze stukken werd rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker erkent aldus te zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

Niettemin voert verzoeker aan niet op voldoende wijze in de mogelijkheid te zijn gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen, nu hem tijdens het horen niet reeds een *“ontwerpbeslissing met motivatie”* werd overgemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat het door verzoeker aangehaalde hoorrecht zo ver reikt dat verweerder hem op voorhand een ontwerpbeslissing had moeten overmaken en hem had moeten uitnodigen om hierop te repliceren. Hierbij dient er immers ook op te worden gewezen dat de uiteindelijke beslissing om het tijdelijke verblijf al dan niet te verlengen (minstens gedeeltelijk) afhangt van de elementen die verzoeker kan aanreiken. In het aangetekend schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 168), blijkt dit ook duidelijk. Er wordt immers concreet gesteld: *“Bijgevolg wordt u een termijn van 15 dagen geboden te rekenen vanaf de dag van*

de verzending van deze brief om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen.”

Aldus blijkt dat het eigenlijke nemen van enige nadelige beslissing en ook de concrete motieven van deze beslissing, net afhangen van de verklaringen en de elementen die de vreemdeling kan voorleggen. Er kan daarom niet worden ingezien hoe er van verweerder kan worden verwacht dat hij, zonder verzoeker eerst te horen, reeds een ontwerpbeslissing zou opmaken.

In de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State leest de Raad ook niet dat het bestuur in het kader van het horen reeds een *“ontwerpbeslissing”* zou dienen over te maken aan de betrokkene. Wel is er sprake van dat de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en dat hij dus op voorhand kennis moet krijgen van de maatregel die wordt overwogen en van de motieven die het bestuur ertoe aanzetten om de maatregel in overweging te nemen. Verweerder heeft verzoeker evenwel gewezen op het gegeven dat werd overwogen om zijn machtiging tot verblijf van beperkte duur in België *“in te trekken/te beëindigen”* alsook dat dit onderzoek was ingegeven doordat hij niet meer lijkt te voldoen aan de voorwaarden verbonden aan zijn verblijf. Gelet op het gegeven dat in deze aangetekende brief uitdrukkelijk wordt gevraagd naar zijn vervallen beroepskaart en naar zijn huidige bestaansmiddelen en arbeidssituatie, kan verzoeker ook niet voorhouden dat hij niet wist of kon weten aan welke voorwaarden hij blijkbaar niet voldeed. Verzoeker maakt in zijn concrete geval geenszins aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten voor het nemen van de bestreden beslissing.

Wat betreft de aangevoerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie merkt de Raad nog op dat verzoeker allereerst niet aantoonde dat zijn situatie kadert binnen de toepassing van het Unierecht. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft louter een bepaling van intern recht en geeft geen uitvoering aan enige Europese regelgeving. Wat er ook van zij, in het door verzoeker zelf aangehaalde arrest Boudjlida kan ook net worden gelezen dat het hoorrecht niet inhoudt dat de vreemdeling voor het horen van alle motieven op de hoogte moet worden gesteld. Zo stelt het Hof van Justitie als volgt: *“Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.”* (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

Verzoeker maakt met zijn kritiek geen miskenning van het hoorrecht aannemelijk.

3.7. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel nog verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat hij volledig nalaat om in zijn middel zelf concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling miskent. Daarenboven wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op een aanvraag tot verlenging van het tijdelijke verblijf van verzoeker en niet blijkt dat verzoeker het voorwerp is van een terugkeer- of verwijderings-beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS